

เท่าที่ห้อง...
ทดลองอ่าน
ถึงดวงใจ

ชุด เท่าที่... รัก

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

อัมรินทร์

Jamsai
เท่าที่หวน...
ทดลองอ่าน
ถึงดวงใจ
อันรียง

Jamsai
ทดลองอ่าน
อันรียง

Jamsai
ทดลองอ่าน

"ที่พูดเมื่อกี้ แปลว่าถ้าได้จูบ...หรือได้ทำอะไรผมแล้ว คุณก็จะยอมแต่งงานด้วยดีๆ
อย่างไม่มีเงื่อนไขซะใหม่"

คนถูกถามตรงๆ มีอาการจังๆไปในทันที

"วิว..."

"ทำไมต้องทำเสียงแบบนี้ด้วย" เสียงถามของเธอสั้นพลี้อย่างควบคุมไม่ได้

"แบบไหน"

"ก็แบบนี้ไง..."

"คงเพราะผมตื่นเต้น" เขาชี้แจงด้วยน้ำเสียงแตกพร่าหนักกว่าเดิม ดวงตาคมวาว
ที่มองสบกับเธอเป็นประกายหวานซึ่งเข้มข้นและลึกลับยิ่งกว่าครั้งไหนๆ ที่เธอเคยเห็น
เหมือนเขากำลังสะกดจิตให้เธอเกิดอารมณ์วาบหวามอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อนเลย
ในชีวิต "ทำสิ..."

เท่าที่ควว... ดั้วดวงใจ ชุด เท่าที่... รัก

อัญชรัย ษัยณ

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2279-5

ภาพประกอบ Photographee.eu / Shutterstock.com

Tashsat / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 299 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

สวัสดิ์ค่ะสาว ๆ งานมหกรรมหนังสือระดับชาติวนกลับมาทั้งที่ เลิฟก็
ไม่พลาดที่จะจัดชุดใหญ่ไพเราะพิริบ ด้วยการไปหลอก... เอ๊ย! ไปชวนสามนักเขียน
สุดฮอต 'อัญชรี' 'Andra' และ 'ฉัตรฉาย' กลับมาทำโปรเจกต์ร่วมกันอีกครั้ง

ชุด 'เท่าที่... รัก' เป็นเรื่องของสามหนุ่มพี่น้องต่างพ่อ ซึ่งมี 'พิมพ์ภัทรา
ภูรินทร์' คุณแม่สวยแซ่บสาวสองพันปีคนเดียวกัน แม่ต่างคนจะโตมากับพ่อ
ของตัวเอง มีบุคลิกลักษณะนิสัยที่แตกต่างกัน แต่มีสิ่งหนึ่งที่เลิฟคอนเฟิร์มว่า
'เหมือน-กัน-มากกก' ...ก็คือออร่าความหล่อและรักนางเอกมากยิ่งงៃละคะ!

โดยลูกชายทั้งสามของคุณพิมพ์ภัทรา ประกอบด้วย

คุณอิชย์ 'อิชยะ' ลูกชายคนโต จากเรื่อง 'เท่าที่ใจ... เว้าวอน' โดย
ฉัตรฉาย

คุณเทมส์ 'หม่อมหลวงเทวีษฎ์' ลูกชายคนรองจากเรื่อง 'เท่าที่รู้...
ผมเป็นของคุณ' โดย Andra

คุณอาร์ตี้ 'ดร. อชิระ' ลูกชายคนเล็ก จากเรื่อง 'เท่าที่หวง... ดั่งดวงใจ'
โดย อัญชรี

'เท่าที่หวง... ดั่งดวงใจ' เป็นเรื่องของ 'ดร. อชิระ สุทธญาณ์' ลูกชาย
คนสุดท้องของคุณแม่ที่เกิดจากสามีนักวิชาการ ซึ่งในบรรดาลูกชายทั้งหมด
คุณตีคือคนที่เหมือนแม่มากที่สุดและต่อต้านแม่มากที่สุดเช่นกัน ไม่งั้น
คงไม่ไปตั้ง 'निया' เข้ามาป่วนประสาทคุณแม่เล่น แต่ป่วนกันแบบไหนหน้า~
รู้ตัวอีกทีคุณตีถึงได้ 'หวง' เธอสุดๆ แบบนั้น เลิฟว่าอย่ารอช้าเลยละะ ไปพิสูจนเอง
กันเลยดีกว่า!

ถึงแต่ละเล่มจะอ่านแยกกันได้ แต่คุณพิมพ์ภัทรามีลูกชายสามคนฉันใด
สาว ๆ เลิฟก็อย่าลืมหันตามเก็บพระเอกให้ครบสามคนฉันนั้นนะคะ ส่วนตัวเลิฟ
เองนั้น... ขอตามไปเก็บอีกสองหนุ่มให้ครบก่อน ไว้เจอกันใหม่ค่า

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

เนื่องจากพ่อ (คนแม่กลอง) ย้ายมาอยู่ที่บ้านเกิดแม่ (คนแม่เฒ่า) ดังนั้น 'อัญชรีย์' กับน้องสาวและน้องชาย จึงเป็นชาวจังหวัดเชียงใหม่โดยกำเนิด โดยตอนนี้ก็มีหลานๆ ที่เป็นลูกๆ ของน้องชายและน้องสาวแล้วทั้งหมดทุกคนด้วยกัน เป็นหลานชายห้า หลานสาวหนึ่ง

หลังจากจริงจังกับการอ่าน บวกกับการชอบขีดๆ เขียนๆ อะไรเล่นๆ ตามอารมณ์มาตั้งแต่เด็ก ก็ได้มาเริ่มเขียนนิยายอย่างจริงจังตั้งแต่ปี 2545 ได้รับโอกาสในการตีพิมพ์หนังสือเล่มแรกจากสำนักพิมพ์แจ่มใสในปี 2547 ปัจจุบันรวมแล้วออกผลงานกับสำนักพิมพ์แจ่มใสมาทั้งหมด 42 ชิ้น (ทั้งเรื่องสั้น เรื่องยาว และ 'เท่าที่หวง... ดั่งดวงใจ' เป็นผลงานในลำดับที่ 42)

ในการเขียนนิยายแต่ละเรื่อง ส่วนใหญ่แล้วจุดเริ่มต้นมักเกิดขึ้นจากการเห็นชีวิตผู้คนรอบข้าง แล้วเอาไปจินตนาการต่อ หลายครั้งต้องมีการสอบถามเพิ่มเติม บางทีใช้วิธีหาข้อมูลต่อเอง อาจมีการเพิ่มและตัดทอนบางส่วนออกเพื่อสีสันและความเหมาะสม แต่ทั้งนี้คนเขียนก็ต้องขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ช่วยส่งข้อมูลจากทุกรูปแบบเอาไว้ ณ ที่นี้ด้วยค่ะ

ที่สำคัญคือต้องขอบคุณคนอ่านทุกคนเป็นอย่างมาก ที่ทำให้คนเขียนมีกำลังใจทำงานเสมอมา

ยังรอทุกกำลังใจและทุกความคิดเห็นอยู่เสมอค่ะ

(อัญชรีย์, Ancharee : Twitter, Facebookfanpage, Instagram, Blogger, Jamsai.com, Jamplay.world)

อัญชรีย์

ลำนำกพิณพีแฉ่มไล ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ

ต่อให้เป็นคนที่มีความสุขมากกว่าใครๆ ในโลก ก็คงจะมีวันแย่งๆ ให้รู้สึกตึงเครียดหรือหม่นหมองอยู่บ้าง... เหมือนกับ 'นริยา' ในตอนนี้

เธอไม่ใช่คนดีเกินมาตรฐานค่าเฉลี่ย ไม่ใช่คนยอมคนที่จะยอมใครง่ายๆ ไปเสียหมดทุกเรื่อง ส่วนใหญ่จะยอมให้เนื่องจากรำคาญเสียมากกว่า แต่ที่แน่ๆ คือเธอเป็นคนมีนิสัยชอบช่วยเหลือเมื่อเห็นผู้อื่นเดือดร้อน ช่วยเท่าที่พอจะทำได้ ยิ่งถ้าอีกฝ่ายเป็นเพื่อน เป็นญาติ หรือเป็นคนารู้สึกดีต่อกัน ถึงจะรู้ว่ามันเป็นการยุ่งยากและไม่ควรหาเรื่องใส่ตัวด้วยการเข้าไปพัวพันกับปัญหาคนอื่น...แต่ถ้ามันไม่เหลือปากว่าแรงจริงๆ เธอก็ไม่เคยปฏิเสธ

เธอไม่ได้ทำตัวเป็นคนดีเพื่อหวังคำชื่นชม หรือทำดีเพราะแค้นความคิด หรือสายตาชาวบ้าน แต่จะทำเพราะอยากทำจริงๆ เท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ตอนนี้นิยากำลังแข็งอย่างหนักจากการยื่นมือเข้าไปช่วยแก้ปัญหาวชีวิตของเพื่อนสนิทคนหนึ่ง แต่พอตัวเองได้รับผลกระทบ... นอกจากการบ่นว่าตำท้อผู้ที่ลากเธอมาช่วยด้วยตามประสาเพื่อนเก่าเพื่อนแล้ว เธอก็ไม่ได้โวยวายจริงจังแต่อย่างใด อีกทั้งยังไม่เคยคิดจะล่ำเลิกอะไรด้วย

แล้วอีกฝ่ายก็ถือว่าเป็นเพื่อนที่ดีของเธอเสมอมา สำหรับเธอนั้นเพื่อนที่ถือว่าดีถึงบางทีจะให้โทษ แต่สุดท้ายแล้วก็ยังคงเป็นเพื่อนอยู่นั่นเอง เธอไม่เคยตัดขาดใครง่าย ๆ เพราะความผิตเล็กน้อยแต่ไม่ก็ครั้ง

แล้วสิ่งที่คนซึ่งเกือบจะเป็นวีแกนเต็มตัวอย่างเธอเลือกปฏิบัติเพื่อบำบัดความเครียดในครั้งนั้นก็คือการเดินเข้าร้านสะดวกซื้อ หยิบอาหารแปรรูปจากเนื้อสัตว์ แซนดวิชแฮมชีส บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปรสชาติโปรด และน้ำอัดลมหนึ่งขวด... มาจ่ายเงินที่เคาน์เตอร์แคชเชียร์

"อุ่นอาหารไหมคะ" พนักงานสาวหลังเคาน์เตอร์เอ่ยถามเกี่ยวกับไส้กรอกและแซนดวิช หลังจากคิดเงินค่าสินค้าทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว

"คะ แล้วไส้กรอกช่วยเวฟไฟแรงให้มันแตกๆ ด้วยนะคะ"

ตั้งแต่ผันตัวมาเป็นคนรักสุขภาพผู้ใส่ใจโภชนาการ นีรียาก็เลือกที่จะงดการบริโภคเนื้อสัตว์แปรรูปโดยเฉพาะไส้กรอกอันเป็นหนึ่งในเมนูโปรดของตนไปโดยปริยาย แต่ตอนนี้เธอจำเป็นต้องใช้มันเป็นเครื่องมือบรรเทาทุกข์จริงๆ

"คุณครับ เดี่ยวก่อน ขอโทษนะคะ!"

เสียงนั้นทำให้นีรียาที่เพิ่งเดินลงบันไดหน้าร้านสะดวกซื้อหันไปมองด้านหลังโดยอัตโนมัติ แวบแรกเธอไม่ได้คิดว่าคนที่ส่งเสียงดังกล่าวจใจเรียกตน เธอแค่หันไปมองตามสัญชาตญาณทั่วไป แต่แล้วก็พบว่าคนพูดเดินดิ่งมาหาเธออย่างตั้งใจ อีกทั้งดวงตาคู่นั้นก็จ้องมองมาด้วยท่าทีกระตือรือร้นแกมเคร่งเครียดอย่างน่าพิศวง คือเข้มของเขามวมดมุ่นสีหน้าเต็มไปด้วยเครื่องหมายคำถามด้วยความข้องใจ...

เธอมองเขาและคิดในใจว่าผู้ชายคนนี้มีแรงดึงดูดบางอย่างที่น่าที่เขาสวมเสื้อยืดโอเวอร์ไซส์ตัวโคร่งกับกางเกงยีนเข้ารูปและรองเท้าผ้าใบขาวสะอาดที่มองปราดเดียวก็รู้ว่ามึราคาค่อนข้างสูง... ตรงกันข้ามกับรองเท้าแตะของเธอ แต่เขาดูแพงอย่างเรียบง่าย

ผิวพรรณของเขาค่อนข้างกระจ่างใสอย่างมีออร่า ใบหน้าคมคาย มีเสน่ห์ชวนมอง ผิวเนียนฉ่ำแดงจนสาววิแกนสุขภาพดีที่มีผิวกล้าท้าแดด ตกกระเล็กน้อยอย่างเธอรู้สึกหวาดหวั่นจนอยากจะวิ่งไปเลเซอร์จุดต่างตำที่คลินิกใกล้บ้านด้วยความไวแสง

เหนือสิ่งอื่นใด...เขามีวิธีการเยื้องย่างร่างกายและเคลื่อนไหวได้ ชวนมองทุกท่วงท่าอย่างน่าทึ่ง น้ำเสียงที่เปล่งคำพูดแต่ละคำผ่านลำคอเรียวกออกมา...กังวานน่าฟัง ใช่แล้ว...เธอใช้เวลาเพียงไม่กี่วินาทีในการพิจารณาตัดสินสิ่งเหล่านี้เจียบๆ อยู่ในใจที่เต้นผิตจิ่งหวะอย่างประหลาด ทั้งที่ก็ไม่เคยมีใครทำให้หวั่นไหวและไม่ใช่คนบ้าผู้ชายมาก่อน

"ผมอยากขอรับกวนสอบถามอะไรหน่อย"

"คะ..." เธอพึมพำพลงกะพริบตาเรียกสติ มองเขาอย่างงุนงง

"เกี่ยวกับไส้กรอกที่คุณเพิ่งซื้อ"

คำพูดที่คาดไม่ถึงของเขาทำเอาหญิงสาวขมวดคิ้วมุ่น เธอก็มองถุงผ้าส่วนตัวที่พกมาไว้ใส่ของจากร้านสะดวกซื้อทันควัน

"ทำไมต้องบอกพนักงานให้ช่วยเวฟจนมันแตกด้วยครับ"

เธอทำหน้าง

"ไส้กรอก...ทำไมต้องเวฟให้เนื้อมันแตก" เขาทวนถามย้ำ

"เพราะไส้กรอกที่เวฟจนปรี มันจะอโรยกว่าปกติ" เธอตอบซื่อๆ ทั้งที่ยังสงสัยไม่หาย "ยิ่งแตกจนไส้ทะลักยิ่งอโรยมาก"

"หมายถึง...อโรยกว่าไส้กรอกที่เวฟเสร็จแล้วออกมาในสภาพสมบูรณ์ ไร้ที่ตินะหรือครับ"

ชายหนุ่มถามด้วยท่าทีเคลือบแคลงสงสัยเหลือคณานับ สีหน้าเขาค่อนข้างเครียดจริงจังจนน่าประหลาด ซึ่งหญิงสาวก็ได้แต่พยักหน้าตอบไปอย่างมึนๆ ไม่เข้าใจเลยว่าเขาต้องการอะไรจากการซักถามเธอในครั้งนี้ แต่ที่แน่ๆ เขาดูเหมือนจะโกรธและไม่พอใจ...

แต่พอคิดอีกที... คำถามที่เหมือนจะเหลวไหลและจู้จี้จ้านอย่างไม่เข้าทำนั้น กลับแสดงให้เห็นถึงแพสชั่นและความตั้งใจจริงบางอย่างในการหาคำตอบ ซึ่งทำให้รู้สึกได้ว่ามันไม่ได้เป็นเรื่องไร้สาระ เพียงแต่อนึกไม่ออกจริงๆ ว่ามันสำคัญสำหรับเขาอย่างไร แวบแรกที่เห็นหน้าเขา เธอคิดว่าอีกฝ่ายคงเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย แต่ครั้งถัดมาและพูดคุยด้วยไม่กี่คำ เธอก็เริ่มมั่นใจว่าเขาต้องสูงวัยกว่าที่เธอคิดแน่นอน น่าจะแก่กว่าเธอด้วยซ้ำ...แม้ว่าเธอจะหน้าแก่กว่าเขาก็ตาม...

ทั้งนี้...รูปลักษณ์ภายนอกที่ดูค่อนข้างอ่อนวัยอาจจะปกปิดอายุจริงของใครบางคนได้ แต่ความรู้สึกนึกคิดจากจิตใต้สำนึกที่ฉายชัดผ่านแววตา ท่าทีอันแก่ประสบการณ์และมุ่งมั่นจริงจังกับชีวิตนั้น...เป็นสิ่งที่ไม่สามารถโกหกใครได้

"คุณไม่คิดว่าไส้กรอกที่เข้าไมโครเวฟแล้วแตกมันเป็นของไม่น่ากิน แถมนยังไม่ชวนมองหรือหรรษาหรือครับ แล้วมันก็ดูไม่ต่างจากสินค้าที่ผลิตไม่ได้มาตรฐาน เป็นของเสียที่มีความผิดพลาดทางกระบวนการผลิต"

คนฟังอึ้งมองคนถามด้วยความตกตะลึงกว่าเก่า "แต่ว่า...มันอร่อย"

"มันจะอร่อยไปกว่าไส้กรอกที่ผ่านไมโครเวฟแล้วยังสามารถคงสภาพสมบูรณ์สวยงามไว้ทั้งร้อยเปอร์เซ็นต์ได้ยังไง จริงๆ แล้วรสชาติมันไม่ได้ต่างกันเลยนะ ผิดที่รูปลักษณ์ดูดีกว่าเท่านั้น ไส้กรอกที่แตกเสียหายหลังจากผ่านความร้อนมันก็ไม่ต่างอะไรกับของมีตำหนิไร้คุณภาพที่ผู้บริโภคควรปฏิเสธที่จะยอมรับไว้"

"แต่ฉันเต็มใจยอมรับเพราะมันอร่อยจริงๆ ถ้าทำเองตอนอยู่บ้านฉันจะเอาเมล็ดบั้งจันทูก่อนเอาไปอบหรือทอดด้วยซ้ำ"

"..."

"ถ้าเขาออกผลิตภัณฑ์ใหม่เป็นไส้กรอกที่เคลมว่าเวฟแล้วไส้แตกละก็...ฉันจะกินมันทุกวันเลย" หญิงสาวยังคงยืนยันกรานความหลงใหลไส้กรอกไส้แตก

ของตัวเองด้วยใบหน้าและน้ำเสียงที่ใสซื่อ แต่ตื้อด้านถึงขีดสุด "รสชาติไส้กรอกที่เวฟออกมาต่างๆ เวลากัด...มันฟินกว่ากัดแท่งสวดยสมบูรณ์แบบเยอะเลยล่ะคะ"

ท่ามกลางความมึนงงต่อบรรยากาศในการสนทนาแสนพิลึกพิลั่น และปฏิกิริยาอันน่าพิศวงงงงวยของคนแปลกหน้าที่เพิ่งเคยเจอกันครั้งแรก ทำให้วียาทนเฉยต่อไปไม่ไหวจนต้องหยิบไม้แหลมที่พนักงานร้านสะดวกซื้อแนบมาด้วยนิ้วงู เสียบไส้กรอกที่มีสภาพแตกปริไปทั่วทั้งชิ้นและยังคงร้อนระอุออกมาส่งให้เขาได้พิสูจน์รสชาติเองซัดๆ

"ถ้าไม่เชื่อ...คุณลองดูก็ได้"

อีกฝ่ายผลึกมือเธอออกห่าง และแทบจะเป็นหน้าหนีด้วยท่าที่รังเกียจเตี้ยฉฉันทันควัน ใบหน้าคมคายแสดงอาการเซิดหยิ่งอย่างถือดี ราวกับการกระทำของเธอมันเลวร้ายจนไปกระทบความรู้สึก และสันคลอนศักดิ์ศรีภายในใจเขาเข้าอย่างจัง ดวงตาคมกริบคู่ นั้นเย็นชาอย่างยิ่งขณะมองเธอ รวมถึงไส้กรอกไส้แตกในมือผ่านปลายจมุกโค้งเป็นสันด้วยแววดูแคลนไม่ปิดบัง ก่อนจะพุดออกมาด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าวอย่างสะกดอารมณ์เต็มที...

"ขอบคุณมากครับ แต่ไม่เป็นไร...ของกินที่มีสภาพยับเยินขนาดนี้...ผมกลืนไม่ลงจริงๆ!"

บทที่ 1

เทพบุตรไส้กรอกแตก

"ได้ข่าวว่าเจ้าของวันเกิดคือเจ้หรี แต่ทำไมคนเลือกสถานที่ฉลองถึงกลายเป็นนายว่าไปได้" ปรีวิน ชายหนุ่มวัยยี่สิบสามปีเอ่ยขึ้นพลางมองหน้า 'เจ้หรี' ผู้เป็นพี่สาวด้วยความเห็นใจยิ่ง

"ก็แม่ก็บ๊วยอยากมาทะเลนี่นา พี่ปลืเองก็ชอบทะเลเหมือนกันไม่ใช่หรือ แต่เจ้หรีนางพิศواسทะเลกับเราชะที่ไหน ถ้าให้เป็นคนเลือกนางก็คงพาเราไปใต้ยอดภูปีนยอดเขา...สอยดาวอยู่ปลายดอย ไซ้ใหม่คะ" สาวสวยวัยยี่สิบเอ็ดปีผู้มีใบหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพราพูดพลางมองหน้าเจ้หรีด้วยสายตาดอดอ้อนอนอ่นหวานอย่างขอความเข้าใจ "แล้วช่วงนี้ยังหนาวอยู่ด้วยว้ากับแม่ไม่ชอบอากาศเย็นๆ เข้าใจเราหน่อยนะคะเจ้" "

"เจ้หรีเขารักแสงแดดกับภูเขา แต่ไม่ชอบลมทะเล แล้วก็เกลียดไอเกลือเป็นชีวิตจิตใจ แต่ต้นลากเขามาทะเลในวันหยุด แถมบังคับให้มานั่งกินข้าวตรงนี้ในคืนวันเกิด คลื่นซัดที่น้ำเค็มกระหน่ำใส่เต็มหน้าเลย ดู..." ว่าแล้วก็มึนคลื่นกระแทกโครมเข้ามา ทำเอาน้ำทะเลสาดกระเซ็นไปทั่ว บางส่วนตกใส่อาหารบนโต๊ะ บางส่วนก็ติดอยู่บนหน้าคนพูด ปรีวินจึงต้องหันไปคว้าทิชชูมาซับความเปียกชื้นออกจากใบหน้าตัวเอง...

"แต่อาหารร้านนี้มันอร่อยนี่นา แม่ชอบมาก แล้วบรรยากาศก็ดี ออกจะตาย ทะเลไม่ตีตรงไหน ใครๆ เขาก็รักทะเลกันทั้งนั้น"

"ว่าก็รักทะเลที่สุดเหมือนกัน" ลูกสาวคนเล็กเป็นผู้ที่เข้ากับแม่ได้ดี เป็นปีเป็นขลุ่ยมานานแล้ว ตรงข้ามกับลูกสาวคนโตอย่างเจ้หิว ที่มักจะโดนทุกคนรุมอยู่เนืองๆ

"เกิดมาเจ้หิวเคยได้รับความยุติธรรมจากใครบ้าง โดยเฉพาะคนในบ้าน ตัวเองนี่ เอ้อ..." น้องชายเจ้หิวเป็นคนเดียวที่มักแสดงความเห็นอกเห็นใจ พี่สาวอยู่เสมอ แม้บางทีจะมีแผลช่วยคนอื่นรุมพี่บ้างก็ตาม...

"แต่แม่ก็สอนเจ้หิวตลอดนะ ว่ายังไงก็ให้คิดถึงตัวเองก่อน อย่าแคร์คนอื่นจนลืมแคร์ตัวเอง แต่ป्लीก็รู้ว่าพี่สาวเราเขาเป็นคนยังไง เอาแต่แคร์คนทั้งโลกก่อนตัวเองตลอด ดังนั้นแค้โดนแม่กับยายว่าเอาเปรียบอีกสองคน ยังไงมันก็ไม่ต่างกัน"

"โหยยย...แม่ คิดอะไรเห็นแก่ตัวชะมัดเลย"

"แล้วพี่ป्लीเป็นอะไร อยู่ดีๆ วันนี้ถึงได้ลุกขึ้นมาทวงความยุติธรรมให้เจ้หิวอีกๆ"

"ก็วันนี้วันเกิดเจ้"

"โถถ...เพราะเจ้หิวให้ยืมเงินไปถอยมือถือใหม่มากกว่าล่ะมังคะ"

"นั่นเป็นแค่ส่วนหนึ่ง แต่ที่เหลือก็เพราะเห็นว่าวันนี้เป็นวันเกิดเจ้จริงๆ แล้วดูแลแต่ละคนทำกับเจ้ ใจดำชะมัด"

"แต่วันเกิดมันก็แล้ววันธรรมดาวันหนึ่งนะ ไม่เห็นต้องพยายามทำอะไรให้เป็นพิเศษนักหนา แค้เรายกโขยงพากันมาพักผ่อนและกินข้าวไกลถึงนี้ ก็ถือว่าพิเศษมากพอแล้วล่ะคะ"

"งั้นก็จำคำพูดนี้ไว้ใช้ตอนวันเกิดตัวเองด้วยนะยายว่า" ปวินบอก น้องสาวคนเล็กอย่างหมั่นไส้ "ถึงตอนนั้นอย่ามาเรียกร้องความพิเศษอะไรเด็ดขาด ทุกปีพอถึงวันเกิดฉันก็เห็นแก่แย้วๆ จะเอานั่นเอานี้จากคนอื่นตลอด"

"นั่นมันเมื่อก่อน ตอนนั้นวัยยังเด็ก ตอนนี่โตแล้ว ไม่ทำแล้วละน่า" น้ำว้าลอยหน้าลอยตาพูดด้วยท่าทางเอาแต่ใจเช่นเคย "เออ... จริงสิคะแม่ แม่ตั้งชื่อหนูว่าน้ำว้า ตั้งชื่อพี่ปลีว่าห้วปลี แล้วทำไมพี่สาวเราถึงกลายเป็นชื่อวิวไปได้ สุดท้ายเลยมาเป็นหวีเลย"

"เราตั้งชื่อว่าน้ำว้าเพราะพ่อชอบกินกล้วยน้ำว้า ส่วนปลี...ตั้งชื่อนี้เพราะแม่ชอบกินยำห้วปลี แต่ตอนเจ้หวีเกิด...แม่ไม่ได้คิดอะไร เลยให้ชื่อเล่นว่าวิว"

"แต่ดันมาเปลี่ยนชื่อหนูทีหลังตามชื่อน้องเนี่ยนะ ทำไมไม่เรียกชื่อวิวอย่างเก่าให้ตลอด ทำไมต้องเปลี่ยนมาเรียกเจ้หวีด้วยล่ะ!"

"มันก็น่ารักดีนี่นา ชื่อเจ้หวีไม่ดีตรงไหน" คนเป็นแม่พูดด้วยสีหน้ายิ้มละไมอย่างไม่สนใจอาการหน้าบูดของลูกสาวคนโต

"แล้วทุกคนกล้าสาบานใหม่ละ ว่าตอนเรียกชื่อนี้ไม่ได้มีอารมณ์ล้อเลียนเลยสักนิดเดียว"

"..."

"แล้วก็นะ วันเกิด...แทนที่จะได้เลือกสถานที่ที่ตัวเองอยากไป กลับโดนลากมาทะเล ลมพัดไอเกลือมาเกาะเต็มหน้าเลยเนี่ย ตัวก็เหนียวหนึบไปหมด ผมเผ้าก็พันกันจนสาบไม่ออก ดูสิเนี่ย!"

"เจ้เนี่ยละก็ ชี้อหิ้วแล้วยังจะเรื่องมากอีกนะ"

"ใครจะไปเหมือนเธอล่ะจะน้ำว้า" คนเป็นพี่หันมามองน้องสาวด้วยสายตาแตกดัน "ทั้งสวย ทั้งซิล ไม่สนสี่สนแปดสนแตดสนลมอะไรเลย สนแค่ตัวเอง!"

"ขอโทษนะครับ"

เสียงนั้นทำให้ทุกคนที่โตะหันไปมอง จึงพบว่าอีกฝ่ายเดินเข้ามาหยุดยืนข้างโตะ เขาเป็นคนหน้าตาดีและโดดเด่นสะดุดตามากชนิดที่เห็นแล้วต้องสะดุ้งเบาๆ อีกฝ่ายจ้องหน้านวียาเขม็ง เห็นได้ชัดว่าเจาะจงเข้ามา

ทักเธอโดยเฉพาะ ซึ่งอาจจะไม่ใช่แค่ทักธรรมดา แต่เป็นเข้ามาด่า...

"รู้ตัวไหมครับว่าคุณกำลังทำเสียงดังรบกวนคนอื่นเขา"

"ฉันทะหรือคะ" นรียามอย่างตลกใจเล็กน้อย

"ครับ ใช่ คุณนั่นแหละ"

"แต่ว่า...เสียงในรั้วนั้นก็ไม่ได้เบาๆ เลยนี่นา ลองฟังดูดีๆ สิ...เนี่ย...เสียงอันนี้กลบเสียงฉันทัดเลยนะ" นรียาริบบอกเพื่อเป็นการชี้ให้เขาเห็นชัดๆ ด้วยใบหน้าค่อนข้างขึงขังจริงจังอย่างเกินจำเป็น ซึ่งสีหน้าท่าทางและน้ำเสียงของเธอดังกล่า...ต่อให้ไม่ได้ตั้งใจแต่ก็ดูเหมือนเป็นการจ้องจกวนประสาทเขาอยู่ดี

"แต่ผมหนึ่งอยู่ที่โต๊ะข้างหลังคุณ" เขาชี้ไปที่โต๊ะตัวเองซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่มาก "ได้ยินแต่เสียงคุณคนเดียวมาเป็นชั่วโมงแล้ว"

"เดี๋ยวก่อน" นรียาก็หันหน้ามองเขาอย่างมีปัญหา "ได้ข่าวว่าสามคนนี้..." เธอชี้แม่ น้องชาย และน้องสาวตัวเอง "พูดมากกว่าฉันตั้งเยอะ ฉันทัดพูดแค่นี้ก็ตัวเองนะเท่าที่จำได้"

แล้วที่สำคัญ ใครๆ ต่างก็บอกเป็นเสียงเดียวกันมาตลอดว่านรียาเป็นคนที่มีความคลั่งคลั่งเนียบเนียบ ใจเย็น พูดเบา และน้ำเสียงค่อนข้างนุ่ม แม้กระทั่งเวลาโมโหแล้วด่าใครแรงๆ ด้วยคำพูดหยาบคายคนโดนตะคอกก็ยังไม่รู้รู้สึกเจ็บด้วยซ้ำ ทว่าผู้ชายคนนี้ก็กลับเดินเข้ามาบอกว่าเธอเสียงดังรบกวนตั้งนั้นหญิงสาวจึงรู้สึกว่าเขาจกใจหาเรื่องเธอชัดๆ เลย!

"คุณอาร์ตี้คะ"

น้ำเสียงไม่มั่นใจของนลินหรือน้ำว่า พลันดึงความสนใจจากทุกคนไปที่เธอ

"หนูชื่อนลิน เคยฝึกงานอยู่ที่ทีเอ็นเอฟกับคุณ จำหนูได้ไหมคะ"

คนถูกถามพลันหันหน้ามองนลินเหมือนนึกไม่ออก ทำเอาคนถามหน้าเฉือนลงเรื่อยๆ และเกิดอาการประหม่าด้วยความไม่มั่นใจไปโดยปริยาย

"เอ่อ...หนูฝึกงานอยู่ในฝ่ายวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์กับคุณตั้งสองเดือนเลยนะคะ ก่อนจะย้ายไปอยู่ฝ่ายผลิตต่ออีกเดือนหนึ่ง" TNF หรือ Thai Nutritious Food เป็นบริษัทธุรกิจเกษตรอุตสาหกรรมและอาหารที่มีการดำเนินธุรกิจในลักษณะครบวงจร ซึ่งนลินเคยเข้าฝึกงานอยู่ในส่วนของอุตสาหกรรมผลิตอาหารแปรรูปของบริษัทแห่งนี้เมื่อประมาณครึ่งปีก่อน

"ขอโทษครับ ผมจำไม่ได้จริงๆ เด็กฝึกงานที่บริษัทไม่ได้มีแค่คนสองคน"

"แต่เราคุยกันและเจอกันแทบทุกวันเลยนะคะตอนนั้น..."

"แต่ผมจำไม่ได้จริงๆ"

"เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด" นวียาพิมพ์สอตขึ้นมาเบาๆ อย่างเหลือรอด

"คุณว่าไงนะ" ชายหนุ่มหันไปถามคนพิมพ์พาร่วมกับจ้องหน้าเธอเขม็ง

"มันเป็นไปไม่ได้ที่คุณจะจำน้องสาวฉันไม่ได้"

"หมายความว่าไง"

"ก็หมายความว่า...จริงๆ แล้วคุณต้องจำายคนนี้ได้แน่นอนไงล่ะ เพราะการฝึกงานของนางมันเพิ่งผ่านมาแค่ไม่กี่เดือนเองนะ หน้าตาคุณก็ออกจะดูเฉลียวฉลาดและความจำดีเลิศ"

"แต่ถึงจะอย่างนั้น...แล้วทำไมผมต้องจำน้องสาวคุณได้ด้วย"

"เพราะนางเป็นสาวน้อยหน้าตาสะสวยที่โดดเด่นเป็นเอกลักษณ์และไม่เคยทำตัวกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมไม่ว่าที่ไหนเมื่อไหร่..."

"นี่เจ้ตั้งใจดำหรือชมหนูกันแน่เนี่ย!" นลินทำหน้ามุ่ยใส่พี่สาว

"ก็ด่านะสิ" นวียายอมรับตามตรง เลยโดนน้องสาวถลึงตาใส่ด้วยสีหน้าบึ้งตึง

"นิสัยไม่ดี ซื่อจฉา เจ้ไม่พอใจที่หนูสวยกว่าไซ้ใหม่ เลยต้องแซะหนูต่อหน้าคุณเขาเนี่ย!"

"ก็ใช่" นริยาตอบหน้าตาเฉยด้วยรอยยิ้มละมุนละไม

"แม่คะ! ดูเจ้สิ หนูไม่ยอมนะ เจ้หิวหาเรื่องว่าให้หนูอายุต่อหน้าคุณอาร์ตี้เพราะอิจฉาหนู!"

"ผมถามหน่อยเถอะ" ชายหนุ่มแทรกขึ้น ตามองนริยาเขม็ง "มีเหตุผลอะไรให้คิดว่าผมโกหกว่าจำน้องสาวคุณไม่ได้"

"คุณอาจจะเซ็น..." นริยาเดา "อาจจะเคยแอบชอบยายว่าแต่ยายว่าไม่สนใจ เพราะตอนนั้นนางดันไปกิ๊กคนอื่นในออฟฟิศแทน ทำให้คุณเสียหน้า..."

"เจ้ จะบ้าไรไง!" นลินหน้าแดงก่ำ มองพี่สาวอย่างเหลือเชื่อ ปกติ นริยาไม่ใช่คนที่จะแหกน้องสาวตัวเองให้อับอายต่อหน้าคนอื่นแบบนี้เลย

"ผมว่าไม่ใช่แบบที่เจ้พูดหรอก" ปวินออกความเห็นบ้าง "พี่เขาอาจจะทำเป็นไม่รู้จ๊ก... เพราะไม่อยากให้ยายว่ามาทำตัวตีสนิทในฐานะคนรู้จ๊ก แต่ถึงจะจำหน้าได้มันก็ได้ไม่ได้หมายความว่าพี่เขาจะจำได้ว่ายายว่าเคยฝึกงานด้วยและชื่ออะไร ก็แค่คุ้นหน้า ซึ่งก็ไม่แปลกที่เขายกบอกว่าไม่ได้รู้จ๊กจริงๆ"

"เอ่อ...ก็จริง" นริยามีท่าที่อ่อนลงเพราะคล้อยตามน้องชายอย่างง่ายดาย

"พวกคุณนี่...เพี้ยนชะมัด!"

ชายหนุ่มแปลกหน้ามองทุกคนด้วยสายตาที่เหมือนจะบอกว่าพวกเขา คือครอบครัวตัวประหลาด

"เอาเป็นว่า...แม่ขอโทษแทนลูกๆ ที่ทำเสียงรบกวนด้วยนะคะ เราจะไม่คุยกันเสียงดังอีกแล้วคะ แม่สัญญา"

พอผู้เป็นแม่ออกปากด้วยรอยยิ้มและน้ำเสียงเป็นมิตรเช่นนั้น ชายหนุ่มจึงเลื่อนสายตาไปมองหล่อนด้วยสีหน้าท่าทีที่พลันอ่อนลง เขาพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้ พนมมือไหว้หญิงสูงวัยอย่างนอบน้อม ผิดกับปฏิกิริยาที่

แสดงต่อลูกๆ ของหล่อนลับลับ "ขอบคุณคุณน้ามากครับ ขอโทษด้วยที่ผมเสียมารยาท"

"เราต่างหากแหละที่ต้องขอโทษคุณ ขอโทษจริงๆ นะคะ"

ชายหนุ่มยิ้มตอบคนพูดอย่างอ่อนโยน แล้วจึงขอตัวกลับไปทีโต๊ะ โดยไม่มองหน้าลูกๆ ทั้งสามของหล่อนเลย...

"เจ้หวิ! ตื่น! หลับในไปแล้วรีง!"

"ยายว่า อย่าเสียงดัง เดียวพี่เขาก็กุมาด่าเอาอีกหรอก"

"แม้ก็ดูเจ้หวิสิ นิ่งตัวแข็งตาลอยเลยเนี่ย เป็นอะไรไปก็ไม่รู้ เจ้!"

"คุณี่สิ..." ในที่สุดนวิยาก็เอ่ยขึ้นพร้อมกับมองหน้าน้องสาว เธอจับมืออีกฝ่ายมาวางทาบตรงหน้าอกตัวเอง ทำเอาณลินอุทานออกมาอย่างตกใจเล็กน้อย "ใจพี่เต้นเหมือนจะระเบิดอยู่แล้ว เธอรู้สิไม่ใช่ไหม"

"นี่เจ้เป็นอะไรเนี่ย" คนเป็นน้องพึมพำถามพร้อมกับผละมือออกมาจากตำแหน่งที่หัวใจของอีกฝ่ายกำลังเต้นแรงกระทบโพรงอกจนสัมผัสได้ชัด

"ว่าจำได้ไหมที่พี่เคยเล่าเรื่องเทพบุตรสุดคิวต์ที่เจอตอนนั้นให้ฟัง"

ณลินชะงัก มองพี่สาวด้วยสีหน้างุนงง แต่ก็ค่อยๆ ทบทวนความคิด

"ก็คุณอาร์ตี้ของเธอคนนี่ไง เนี่ยแหละ... เขาละ เทพบุตรใส่กรอกแตกของพี่เอง"

"คุณอาร์ตี้... เป็นเทพบุตรใส่กรอกแตกนั้นนะเนอะ!"

"ใช่แล้ว..." เธอเจอเขาที่หน้าร้านสะดวกซื้อเมื่อสองเดือนก่อน แล้วก็แอบเก็บเอาเขามาหลงละเมอเพื่อพกจนถึงทุกวันนี้

"เทพบุตรใส่กรอกแตกคือคุณอาร์ตี้จ้ะหรือคะ?"

"เบาๆ หน่อยยายว่า พี่เขาหันมาทำตาขวางใส่แล้วนั่น!" คนเป็นแม่รีบเอ็ดลูกสาวที่ใช้วาจาไม่งามพูดถึงผู้ชาย

ณลินรีบยกมือปิดปาก แต่หาได้กั้หันไปมองด้านหลังไม่ ลึ้กๆ แล้ว

ยังคงนึกพวกกับความโหดร้ายทารุณของอชิระที่เธอเคยพบเจอในช่วงที่ฝึกงานอยู่กับเขาไม่หาย

"แล้วอะไรคือเทพบุตรไส้กรอกแตก เรียกผู้ชายอย่างงี้มันน่าเกลียดชะมัดเลย แม่ตุลุกสาวตัวเองสิ ไม่มีความเป็นกุลสตรีเอาซะเลย" ปวินประณามพร้อมกับมองพี่สาวกับน้องสาวของตนอย่างตำหนิ

ว่าแล้วนลินก็เล่าเรื่องเกี่ยวกับคุณ 'อาร์ดี' หรือ 'ดร. อชิระ' ที่พี่สาวเคยบอกให้ทุกคนฟัง...เท่าที่เธอพอจะจำข้อมูลได้

"ตอนนั้นเจ๊ก็น่าจะเล่าให้ละเอียดๆ หน่อย ไม่งั้นว่าก็คงรู้ไปตั้งนานแล้วว่าเป็นคุณอาร์ดี"

"เหรออ!" นวียาทำเสียงประชดพร้อมกับค้อนน้องสาวขวับใหญ่ "เธอเคยตั้งใจฟังคำพูดของพี่ด้วยหรือจ๊ะ วันๆ สนใจแต่เรื่องตัวเอง...ชุดนี้เริตรียัง ลิปสีนี้บังรีเปล่า หน้าเทาไปไหม รองเท้าคู่นี้เป็นไงบ้าง...แต่ที่ตอนนั้นพี่พูดให้ฟังก็แค่อยากระบายออกมา รู้อยู่แล้วล่ะว่าเธอไม่เคยใส่ใจที่แกลังทำเหมือนสนใจฟังที่เป็นบางครั้งก็เพราะเธอมีเรื่องจะขอร้องให้ช่วยอยู่พอดี ไม่อย่างนั้นเธอก็แค่ลั่นใจรอให้พี่พูดจบๆ ไป แล้วตัวเองจะได้พูดเรื่องของตัวเองบ้างเท่านั้นแหละ"

"เจ๊หิวก็ อย่าว่าน้องขนาดนั้นสิลูก น้องสวย...น้องก็ต้องมีเรื่องกลุ้มใจ เยอะแยะตามประสาคนหน้าตาดีมีความเด่นเป็นธรรมดา ตัวเองเป็นที่ที่คองคอยรับฟัง คอยช่วยน้องคิด แล้วคอยให้คำปรึกษาถึงจะถูก ไม่ใช่มาว่าน้อง"

"แม่นี่ลำเอียงโคตรๆ เลย แล้วสมัยนี้เขาเลิกเหยียดเรื่องรูปร่างหน้าตากันแล้วรู้ป่าว ถ้าคิดแบบแม่คนที่เกิดมาไม่สวยก็ลำบากแยสิ ต้องมาคอยยอมให้คนสวยอยู่ตลอดนะ บ้าไปแล้ว" ปวินว่าแม่อย่างเต็มปากเต็มคำ

"ไม่ได้เหยียด แต่การที่ต้องใสใจน้องเป็นพิเศษเพราะแม่มีเหตุผลเพราะน้องเป็นคนสวยมาก...แล้วยังไม่ค่อยจะทันคนอื่นอีกต่างหาก ไม่เหมือนเจ๊หิวที่สวยน้อยแต่ฉลาดมากจนไม่มีอะไรให้แม่ต้องห่วง คนที่มีแนวโน้มว่า

จะโดนล่อลวงให้เสียคนได้ง่ายกว่าอย่างน่าว่าเป็นคนที่แม่ต้องให้ความสนใจ
ดูแลมากหน่อย แม่บอกตั้งหลายทีแล้วปลื้มยังไม่เข้าใจอีกหรือลูก"

ปวินยิ้มพลี้อยู่ให้กับน้ำเสียงและแววตาขอความเห็นใจของผู้เป็นแม่
แต่ดูจากสีหน้าของทั้งนรียาทั้งนลินแล้ว... พวกหล่อนต่างก็รับไม่ได้ในเหตุผล
ของผู้เป็นแม่ด้วยกันทั้งคู่แน่แหละ ใครจะชอบให้ชมว่าสวยแต่ไม่ฉลาด
หรือฉลาดแต่ซี้เหร่กันล่ะ... ไม่มีใครชอบทั้งนั้น

แม้ว่า 'นิชดา' จะเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยวที่ประหลาดและบ้าๆ บอๆ ไปบ้าง
แถมยังมีข้อเสียและทำอะไรมีผิดพลาดมากมายหลายอย่างเพียงใด แต่
หล่อนก็เป็นแม่ที่ทุ่มเทและให้ความรักแก่ลูกๆ อย่างเต็มที่เสมอมา ซึ่งลูกๆ
ก็สามารถปรับตัวยอมรับและให้อภัยได้ทุกอย่าง

"สรุปว่าเขาก็คือ ดร. อชิระ สุทธญาณ์ ผู้จัดการฝ่ายวิจัยและพัฒนา
ผลิตภัณฑ์ของทีเอ็นเอฟที่เธอเคยฝึกงานด้วย... งั้นใช่ไหมยายว่า" นรียา
ทวนถามน้องสาวอีกครั้ง แล้วอีกฝ่ายก็พยักหน้าตอบ "มีนาเขาถึงได้
ออกอาการรังเกียจใส่กรอกใส่แตกแสนอร่อยของพี่นี่"

"แล้วสรุปคือเจ้ชอบเขาจริงใช่ไหม"

"หัวใจพี่เต้นแรงขนาดนั้นเธอยังจะสงสัยอะไรอีก"

"แล้วทำไมเมื่อกี้ตอนเจอเขาเจ้แอบเนียนชะขนาดนั้นล่ะ ไม่เห็น
ออกอาการว่าตื่นเต้นตกใจ ตีใจ บึ้งเขา หรือจำเขาได้เลยสักกะนิด
เนียนมากอย่างน่ารังเกียจ!"

"ก็นี่ใคร..." นรียาถาม

"เจ้หิวซี้แก๊ก ไม่สวยแต่ก็หึงและเลือกมากโคตรๆ"

"แค่ซี้แก๊กก็พออะ ไม่ต้องเติมยาว!" คนเป็นพี่แหวเบาๆ

"ทีเจ้ทำมันก็ถูกแล้วนะยายว่า ผู้หญิงที่ออกตัวแรงแล้วทำท่าอยากได้
ผู้ชายจนตัวลั่นอย่างเปิดเผยเกินไป คนปกติดีๆ ส่วนใหญ่เขาจะกลัว
ไม่มันแก๊กก็คงมีแฟนไปนานแล้ว" ปวินว่าน้องสาวแล้วหันไปหาแม่ "แม่

สบายใจเถอะ ต่อให้สวยแค่ไหนนายว่าก็ไม่มีทางหาแฟนได้ง่ายๆ หรือก
ไอ้ผู้ชายประเภทที่อยากได้มัน...มันก็รู้ทันแล้วไม่เอาเขา แต่ผู้ชายดึ
ที่มันอยากได้เขา...เขาก็วิ่งหนีตั้งแต่เห็นมันทอดสะพานแล้ว"

นลินส่งเสียงกรี๊ดเบาๆ ด้วยความโกรธ พร้อมกับคิดว่ามะเขือเทศ
ในจานบนโต๊ะเขี่ยใส่หน้าพี่ชายอย่างเหลืออด แล้วจึงหันไปตอกหน้าพี่สาว

"แต่ยังไงก็ตาม เจ้หรือกหักอย่างเป็นทางการแล้วละคะ ยินดีด้วย
เชื่อวาลี...คุณอาร์ดีเขาไม่แลเจ้หรือก เขาไม่ใช่เนื้อคู่ที่เจ้ตามหามาทั้งชีวิต
อย่างที่คิดมโนมาตั้งสองเดือนแน่นอน ว่าเอาหัวเป็นประกันได้เลย"

"จะบ่นทอนทำไมเนี่ยยายว้า คนกำลังอินๆ อยู่" นีเยาลึงตาใส่น้องสาว
"ลักษณะการพบกันของพี่กับเขา มันเรียกว่าเป็นพรหมลิขิตชัดๆ แล้วมัน
จะไม่ใช่เนื้อคู่ได้อย่างไร ความบังเอิญไม่มีในโลกหรือกนะพี่จะบอกให้ แล้วนี่
วันเกิดพี่...เหมือนฟ้าส่งเขามาอวยพรเป็นของขวัญ"

"ได้ข่าวว่าเมื่อกี้เขาเดินมาค่าเงินะ"

"เขาจะพูดอะไรก็ไม่สำคัญ สำคัญที่เราพบกันในวันเกิดพี่"

"นี่เจ้ไปเอาความมั่นใจมาจากไหนเยอะเยาะขนาดนี้เนี่ย หลอกตัวเอง
เก่งชะมัด สองเดือนมานี้เจ้มโนหาเขาหนักจนเพี้ยนไปแล้ววี่วี่" นลินมอง
พี่สาวอย่างตกตะลึงแกมทิ้งจัดๆ "พอมาลองนึกดูแล้ว ว่าก็จำได้รางๆ ว่า
ตอนที่ไปฝึกงานที่เขากำลังคิดโปรเจกต์เกี่ยวกับการแก้ปัญหาเรื่องไส้กรอก
ที่ปริแตกเวลาโดนความร้อน มิน่า...เขาถึงโกรธที่เห็นเจ้ชอบไส้กรอกแตก
ว่าว่ะนะ...เขาต้องเกลียดเจ้มากแน่ๆ เพราะมันเหมือนเจ้ไปทำลายอ้อไ้
คนที่เขาพยายามพัฒนาผลิตภัณฑ์อย่างรุนแรง โดนเกลียดแล้วละเชื่อเถอะ"

"ก็บอกว่ายายนั่นทอนใจ!"

"ว่าแต่เจ้กล้าไปหลงรักได้อย่างไรเนี่ยผู้ชายท่าทางแบบนั้น เขาหล่อ
แถมยังไฮโพรไฟล์ ที่สำคัญยังหึงจะตายซัก ขนาดว่าลงทุนอ่อยแทบตาย
เป็นเดือนๆ เขายังไม่เคยแล ดูเถอะ...เขาบอกว่าจำว่าไม่ได้ด้วยซ้ำ"

"พี่ขออะไรอย่างได้ไหม ชั้นแรก... เธอช่วยไปสืบมาหน่อยว่าเขา มีแฟนรึยัง หรือแอบกิ๊กใครอยู่รึเปล่า"

"อู้อะไรละ แล้วว่าก็ไม่ได้ว่างขนาดนั้นนะเจ้หวี"

"โห... ใจดำจริงๆ เลย ที่เวลาเธอขอร้องให้ช่วยอะไรพี่ก็ช่วยตลอดเลย แท้ๆ!"

"ล้าเลิกไปว่าก็ไม่รู้สักอะไรหรอกคะ ยังไงก็ไม่ช่วยเพราะว่าไม่มีเวลา" น้องสาวบอกอย่างเย็นชาน้ำตาเฉย

"เห็นมัยเจ้หวี แม่ก็บอกเราตั้งหลายทีแล้วว่าอย่าเสียเวลาใจดีกับใคร ให้มากเกินไป เพราะดวงเรามันทำคุณคนไม่ขึ้น สุดท้ายแล้วทุกคนก็ เห็นแก่ตัวกันหมด ส่วนใหญ่ไม่มีใครมาสำนึกบุญคุณเราหรอก" ผู้เป็นแม่ รีบตอกย้ำอย่างไม่ปล่อยโอกาสให้ผ่านไป เพราะสิ่งเดียวที่เธอห่วงใยลูกสาว คนนี้มากก็คือความเป็นคนขี้เกรงใจ ทั้งยังชอบใจดีมีน้ำใจจนเกินเหตุ อยู่เสมอนี้แหละ

"หนูก็พยายามอยู่ค่ะ แต่มันก็ฝืนธรรมชาติค่อนข้างยาก" นี๊ยาบอกแม่ แล้วหันไปตอรองกับน้องสาวอีก "เอางี้นะว่า... ถ้าเธอยอมช่วย พี่จะให้อะไร ก็ได้ที่เธอต้องการอย่างหนึ่ง"

"แหม ตอนนี้เจ้จะให้อะไรว่าได้ละ เจ้เพิ่งตกงาน"

"พี่เพิ่งลาออกจากงานได้สองเดือน เงินเก็บยังมีะ เธออยากได้อะไร ทำไมพี่จะให้ไม่ได้ แล้วตอนนี้พี่ก็แค่รอเวลาเข้าทำงานที่ใหม่พร้อมโปรเจกต์ ที่เขากำลังจะเปิดตัว ไม่ได้ตกงานจริงๆ!"

"แต่อยู่บ้านเฉยๆ ไม่ทำอะไรมาสองเดือนกว่าแล้ว ยังไงก็เรียกว่า ตกงานนั่นแหละ"

"เออ! แล้วไงละ ดีด้วยซ้ำที่จะได้เอาเวลามาทุ่มเทให้ความรักครั้งแรก ของพี่อย่างเต็มที่!"

"โห... นี่เจ้จริงจังกับพี่เขาขนาดนี้เลยหรอเนี่ย" นลินมองพี่สาวตาปริบๆ

"ทำไมมุ่งมั่นเพื่อผู้ชายผิดปกติ ไม่ใช่หนี้เสียเลยนะ"

"ก็บอกแล้วพี่มันใจว่าเขาคือเนื้อคู่ พี่ไม่เคยรู้สึกกับใครแบบนี้มาก่อน ยิ่งได้เจอกันวันนี้... พี่ก็ยิ่งแน่ใจ ดังนั้นพี่เลยคิดว่าตัวเองควรลงทุนทำอะไรสักอย่าง ต้องไม่ปล่อยให้เขาผ่านไปแล้วผ่านไปง่ายๆ โดยไม่ได้พยายามอะไรเลย"

"ฟังนะ ว่าคิดว่า... ที่ใจรู้สึกเหมือนตกหลุมรักเขาอย่างจัง นั้นมันก็เป็นเพราะว่าเจ้ไม่เคยคุยกับคนหล่อดูดีที่มีพลังทำลายล้างหนักหน่วงขนาดนี้มาก่อนเท่านั้นแหละ พอเขาทำให้เจ้ใจสั้น... เจ้ก็เลยพลอยเข้าใจผิดคิดเป็นตุเป็นตะไปเองว่าเขาเป็นคนพิเศษที่ทำให้เกิดปฏิกิริยารุนแรงเพราะเป็นเนื้อคู่ของเจ้ แต่จริงๆ แล้วไม่ว่าจะเป็นใครที่เข้ามาหักถ้าเขาหล่อขนาดนี้ มันก็ทำให้เจ้หวั่นไหวได้ทั้งนั้นแหละ"

"ไม่จริง พี่แน่ใจว่าเขาคนนี้ต้องเป็นเนื้อคู่พี่แน่ๆ" นริยายังคงยืนกรานหนักแน่นอย่างตื้อด้าน

"เจ้... เจ้บ้าไปแล้ว..." นลินพึมพำด้วยสีหน้าเหลือเชื่อถึงขีดสุด "ถ้าเขารู้ว่าเจ้คิดอะไรอยู่ละก็ เขาต้องหาว่าเจ้เสียสติแน่ ถึงว่าจะไม่ได้รู้จักเขาคืออะไรนัก แต่ว่าก็พอจะรู้ว่าเขาเป็นคนยังไง เขาอาจจะเป็นคนเก่งและดูดีไปซะทุกอย่าง แถมยังเป็นมิตรกับคนทั่วไป และเป็นที่รักของใครๆ เยอะแยะไปหมด แต่เอาเข้าจริงคือเขาโคตรหึง โครตถือตัว โครตไฮโซ แล้วก็ไม่ใช่คนเจ้าชู้ที่จะเอาไม่เลือก..."

"เธอนี่โคตรคิดลบเลยนะ"

"เรื่องแบบนี้คิดบวกแล้วได้อะไรนอกจากผิดหวัง"

"แม่..." นริยาหันไปทางผู้เป็นแม่ "แล้วยายว่ามันปากหมาเหมือนใครพอใช้ไหม เพราะหนูว่าแม่อีกไม่ได้แยขนาดนี้นะ"

"ใช่แล้วลูก น้องเขาสวยเหมือนแม่ แต่ดันปากหมาและมองโลกในแง่ร้ายเหมือนพ่อเปี้ยบ" คนเป็นแม่ตอบด้วยสีหน้าระบวยิ้มระรื่น

"แต่ทำไมได้ปากหมาอย่างไรเหตุผลนะ ที่ว่าพูดตรงๆ ก็เพราะไม่อยากให้เจ้หิวเสียเวลาหวังลมๆ แล้งๆ ทั้งที่รู้ชัดๆ ว่าต้องผิตหวังชั่วคราวที่เขาเข้ามาคุยด้วยเมื่อกี้นี้ยังดูไม่ออกอีกหรือว่าเรากับเขามันคนละชั้น และเขาต้องดูถูกเราแน่นอน เขาอาจจะเป็นคนดี แต่ไม่ใช่คนนิสัยดี..."

"นี่เธอจะบอกว่าเขาเป็นคนดีที่นิสัยเลวี่้นหรือยายว่า"

"ก็ไม่ถึงขนาดเลย แต่จะบอกว่า...เขาก็ไม่ได้ดีเท่ากับที่เราเห็นภายนอกอะไรที่ดูดีเกินจริงมักไม่น่าไว้ใจ พอเห็นผู้ชายเพอร์เฟกต์ขนาดนี้... ชั้นแรกเจ้ควรระวังไว้ก่อนสิ"

"นั่นก็รู้แหละ...แต่พี่ชอบเขาไปแล้วนี่นา ตกหลุมรักลึกจนปีนขึ้นไปไม่ไหว"

"คิดไปเองทั้งเพ" น้องสาวกลอกตาใส่

"ก็ฉันมีความสุขที่จะคิดแบบนี้แหละ!"

"แต่เชื่อเถอะ ถ้าคุณอาร์ตี้รู้เข้าว่าเจ้ชอบเขาละก็ คนอย่างนั้นจะต้องรีบสะบัดหน้าเซดใส่คนอย่างเจ้จนคอเคล็ดแน่นอน"

"แล้วคนอย่างฉันมันเป็นอย่างงี้งัย?"

"ก็เป็นคนอย่างผู้ชายห่วยๆ อย่างเขาไม่มีทางคว้ามารวมให้เสียหน้านะสิ เพราะเจ้ไม่มีอะไรเป็นที่เซดหน้าซุตาสำหรับเขา ไม่มีอะไรที่คู่ควรกับเขาเลย หรือจะเถียง"

"..."

"ทำไมต้องให้ว่าพูดตรงๆ ขนาดนี้ด้วยนะ ไม่ได้อยากจะทำร้ายจิตใจเลยแต่ทั้งๆ" ว่าแล้วก็ถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย

"เหอออ" นวียาค้อนตาคำว่าพร้อมกับทำเสียงประชดใส่ น้องสาวยอมรับว่าเจ็บแสบกับคำพูดแทงใจดำของหล่อนอย่างแรงเกินกว่าจะสารยายออกมาได้

"เปลออ" ถ้าเขารู้ว่าจะวิ่งหนีอย่างไรเลยด้วยซ้ำ เคยมีคนเล่าให้ฟังว่าเห็นหน้าหวานๆ ทำทางละมุนๆ แบบนั้นนะ แต่จริงๆ เขาเย็นชา ใจดำ และ

อ้อมหิตมาก แล้วเขาก็รักที่จะเป็นฝ่ายล่ามากกว่าถูกล่า เลยมักจะหยิ่ง และถือตัวกับผู้หญิงที่พยายามทอตะพานทำท่าเหมือนอยากจะจับเขาจนตัวสั่น ว่าคิดว่าจะ...เขาต้องเป็นคนที่ชอบดูถูกผู้หญิงแน่ๆ"

"นี่เธอออกติเพราะตัวเองเคยออกหักจากเขารึเปล่ายายว่า ผู้ชายอะไรมันจะทำตัวเหมือนคาแร็กเตอร์ในการ์ตูนญี่ปุ่นได้ขนาดนั้น ตลก!"

"ถ้าคิดว่าตลกเจ็ก็ไปลองพิสูจน์ดูเองละกัน แต่ระวังจะตลกไม่ออกเพราะพี่คนนี้เขาไซซ์ซัชนกว่าคาแร็กเตอร์ในการ์ตูนทุกเรื่องที่เคยอ่านแน่นอน!"

"งั้นก็ไปสืบเรื่องเขามาให้พี่ที่ลี เป็นแม่สื่อให้หน่อย อยากจะลองตลกไม่ออกดูบ้าง..."

"นี่..." ปรีนชัดขึ้น "รู้ไหมว่าถ้าผมเป็นพี่คนนั้นตอนนี้อะร้อนหน้าร้อนหลังวูบๆ วาบๆ ไปหมด เขานั่งอยู่ตรงนี่เองแท้ๆ แต่ดันพากันนินทาเขาไปลูกไฟแลบ ผู้หญิงนี่ยังงั้นนะ น่ากลัวชะมัด"

"เขาไม่ได้ยินหรือหน้า พูดเบาชะขนาดนี้"

"มันไม่ได้ขึ้นอยู่กับโวลุ่ม แต่มันเกี่ยวกับออร์ความซี้เมาท์ รังสีเมาท์แตกโคตรอ้อมหิตของเจ็กับยายว่าน่าจะแผ่ไปถึงเขาแน่ๆ"

"ปลีกี้ อย่าไปซัดคอสาวๆ เขาสิลูก ตัวเองจะกินก็กินไปเถอะ ปล่อยให้สองสาวเขาคุยกันไป แม่ชอบฟังเรื่องความรักของลูกๆ ยิ่งเจ็หวี... เอาดวงไปดูที่ไหนมาเขาก็บอกตลอดว่าไม่มีเนื้อคู่ ชีวิตนี้จะไม่ได้แต่งงานต้องขึ้นคานยันชาติหน้า เมื่อแม่เห็นว่าเจ็หวีมีโอกาสจะได้ช่องแวะกับผู้ชายสักคนขึ้นมา...แม่ก็เลยพลอยดีใจไปด้วย"

"อยากได้ลูกเขยขนาดนั้นเลยหรือแม่" ปรีนถามอย่างจริงจัง

"เปล่า แม่แค่รู้สึกผิดที่เป็นคนคอยปลุกฝังเจ็หวีมาตั้งแต่เด็กว่าอย่าริมีแฟนในวัยเรียน เป็นไงล่ะ...เรียนจบทำงานมาตั้งนานไม่เคยมีผู้ชายมาจีบสักคน แถมตอนนี้ยังแอบไปมีแฟนเป็นผู้หญิงด้วยกันอีก..."

"โอ้ ก็บอกแล้วไงว่านั่นไม่ใช่เรื่องจริง เจ้หิวเขาแค่แอ๊บเป็นคู่เลสๆ กับพี่นানাเพื่อจะช่วยพี่นانا" ปวินอธิบายอย่างเพเลียงๆ

"ยังไงก็ช่างเถอะ เห็นแบบนี้แม่ก็ต้องกังวลไว้ก่อนละ เพราะแม่ยังอยากได้หลานตัวน้อยๆ จากเจ้หิวอยู่ ถ้าเจ้หิวได้เปิดประสบการณ์สานสัมพันธ์กับผู้ชายตุ๊กคน... ถึงครั้งแรกจะออกหักยับเยิน แต่ความรักครั้งต่อไปมันจะเกิดขึ้นง่ายกว่าเดิม"

"งั้นก่อนที่แม่จะแข่งให้หนูออกหักกับรักครั้งนี้ เรากลับไปที่เรื่องเนื้อคู่ของหนูต่อกันเถอะละ" นวียาตัดบทแล้วหันไปมองน้องสาวเขม็ง "จะช่วยไม่ช่วย ปกติพี่ไม่เคยขออะไรเธอ พี่มีแต่ช่วยเธอโดยไม่หวังผลตอบแทนมาตลอด พี่ขอแค่นี้เธอจะไม่แยะแผลเลยรีง"

ทว่า... นลินก็ยังทำไม่หือไม่อืออย่างเย็นชาอยู่นั่นเอง

"ช่วยพี่เขาเถอะน้ำว่า นะ... ถึงจะเห็นได้ชัดว่าโอกาสสมหวังเท่ากับศูนย์ แต่แม่ก็อยากให้พี่เขาได้เปิดประสบการณ์ความรักอย่างคนอื่นบ้าง ไหนๆ ตอนนีพี่เขาก็ว่างงานอยู่"

"แม่อะ ตุ๊ก โอกาสเท่ากับศูนย์อะไรกัน!" นวียาโวยหน้าง้ำ แต่วินาทีต่อมาก็โดนน้องสาวตุ๊กซ้ำอีก...

"แต่ว่า... ต่อให้ช่วย เจ้เขาจะเอาปัญญาที่ไหนไปสานสัมพันธ์กับผู้ชายระดับนั้นกันละ"

"จับผู้ชายสมัยนี้มันจะไปยากอะไร มือถือก็มี เฟซบุ๊ก ไลน์ ไหนจะอีกสารพัดแอปพลิเคชัน ก็ใช้ๆ มันให้เป็นประโยชน์ไปสิ ถ้าเทียบกับสมัยแม่แล้วต้องถือว่าตอนนี้มันง่ายอย่างกับปอกกล้วยเข้าปากเลยนะ เมื่อก่อนการจับกันมันยากกว่าตอนนี้ตั้งร้อยเท่า พวกเธอลงนี้ก็ไม่ออกหรือว่า มันเป็นอย่างไง ไอ้ความรู้สึกที่ว่าเวลาเราโทรเข้าบ้านผู้ชายแล้วต้องมารอลุ้นอย่างตื่นเต้นจนเหงื่อแตก... เพราะกลัวว่าพ่อแม่ผู้ชายจะเป็นคนมารับสาย"

ลูกๆ พวกกันทำตาปริบๆ มองผู้เป็นแม่ที่กำลังถ่ายทอดประสบการณ์

จับผู้ชายเมื่อหลายสิบปีก่อนให้ฟังอย่างเข้าใจครึ่งไม่เข้าใจครึ่ง...

"สรุปว่า... ลูกช่วยพี่เขาหน่อยเถอะน้ำว่า แม่ขอ..."

"งั้น... ว่าขอสิ่งตอบแทนเป็นมือถือรุ่นเดียวกับพี่ปลีละกันนะจ๊ะ"

"โหยยย... แพง!"

"แล้วมันแพงกว่าเนื้อคู่เจ้าอีกรึไง"

"..."

"ถ้าเชื่อมั่นใจว่าเขาเป็นเนื้อคู่จริงๆ การลงทุนแค่นี้ถือว่าคุ้มยิ่งกว่าคุ้มเลยนะ"

บทที่ 2

เนื้อคู่อยู่ประตูดัดไป

'นานา' หรือ 'ณัฐนันท์' เป็นหนึ่งในเพื่อนสนิทของนริยา ตั้งแต่รู้จักกันมาหลายปี นริยาก็เห็นเพื่อนคนนี้มีปัญหาเกี่ยวกับคนรักอยู่ตลอดเวลา จนล่าสุดนี้ณัฐนันท์เป็นฝ่ายขอเลิกกับแฟนหนุ่มเพราะที่บ้านเขาไม่เคยยอมรับหล่อน แต่ฝ่ายชายกลับไม่ยอมเลิกง่ายๆ เอาแต่ให้คำมั่นสัญญาว่าจะพยายามทำทุกอย่างให้ที่บ้านยอมรับความสัมพันธ์ของทั้งคู่ให้ได้ ซึ่งเขาก็พูดแบบนี้มาสองปีแล้ว แต่ก็ทำไม่ได้เสียที

ในขณะที่ทางฝ่ายครอบครัวของณัฐนันท์เองก็ไม่ได้ปลื้มฝ่ายชายมาตั้งแต่แรก สาเหตุหนึ่งก็เนื่องมาจากฝ่ายชายรวยไม่พอ และพ่อของหล่อนก็เป็นคนหวงลูกสาวมานานแล้ว ด้วยเหตุที่ครอบครัวต่างฝ่ายต่างไม่ปลื้มกัน และคอยหาทางแทรกแซงความรักของทั้งคู่เสมอมา จึงเป็นเหตุให้ความรักของทั้งคู่ไปกันไม่รอดในที่สุด

'ใจหิว...ฉันขออะไรแกอย่างสิ แกช่วยมาแกล้งเป็นแฟนกับฉันตบตาที่บ้านกับบพให้หน่อยได้ไหม ฉันขอเวลาแค่สองสามเดือนเอง'

ณัฐนันท์ได้ออกปากเรื่องนี้กับนริยาเมื่อประมาณสองเดือนก่อน 'นพ' หรือ 'นพกร' คือคนรักของหล่อนที่ได้เลิกกันไป ซึ่งพอนริยาได้ฟังดังนั้น

ก็ตกตะลึงจนอึ้งไปเลย

'ตอนนี้ฉันรำคาญจนอยากจะเทศุทุกคนให้หมด ไม่อยากให้ใครมายุ่งุ่นวายกับชีวิตอีกแล้ว นพก็พูดไม่รู้เรื่อง ตี้อจะขอคืนดีให้ได้ ส่วนพ่อกับแม่ก็ป่นอยู่นั้นแหละว่าฉันเอาแต่บ้าผู้ชายจนไม่ยอมสนใจเรื่องอื่น ตั้งแต่อายุสิบห้าก็ควงผู้ชายให้เห็นไม่ซ้ำหน้ามาตลอดไม่เคยโสด แต่ไม่เคยได้แฟนดีจเลยสักคน... มีแต่คนรุมแะรุมซ้ำอยู่ได้ น่ารำคาญมากจ ดังนั้นฉันเลยตั้งใจว่าจะควงแฟนผู้หญิงไปเหยี่ยทุกคนให้รู้แล้วรู้รอด จะได้เลิกยุ่งกับฉันกันเสียที'

'แต่...แก้ปัญหาด้วยวิธีนี้จะดีหรือแก ฉันยังแมนจ อยู่ด้วย มีหวังคนเชื่อจริงกันพอดี'

'ก็ดีแล้วจ ฉันก็หวังให้คนเชื่อนี้แหละถึงได้ขอแก ถึงแกจะซื้อเจีหวิแลมยังไว้ผมยาวสาวแตกสุดๆ ทาลิปสติกเป็น แล้วยิ่งงูกระโปรงได้สวยซังแต่แกมีความผัวอยู่ในตัวอย่างประหลาด'

'...'

'นะที่รัก นะจจจ ช่วยเค้าด้วยนะตัวเอง น้าา...'

ทั้งที่ขุ่นลุกขนพองกับทักษะการอดอ้อนขึ้นสูงของเพื่อนสาวอย่างที่สุด และไม่ได้มีใจอยากจะช่วยเหลือหล่อนเลยแม้แต่น้อย ทว่าพอโดนลูกตีอมากจ เข้า สุดท่ายแล้วนวียากก็เลยใจอ่อนอีกตามเคย

นับจากนั้นความใจอ่อนไม่เข้าท่าก็นำมาซึ่งปัญหาและความชวยอย่างไม่หยุดหย่อน จนป่านนี้ก็ปาเข้าไปสองเดือนแล้ว หากแต่ความยุ่งยากก็ยังไม่มิตีท่าว่าจะหมดลงง่ายจ พอเธอตัดสินใจเอ่ยปากขอยุติการช่วยเหลือในทุกกรณีและพยายามถอนตัวออกมา ณัฐนันท์ก็ป็นต้องดิ้นรนหาทางหว่านล้อมให้เธอลิ้นไม่เข้าคายไม่ออกมาจนบัดนี้

ขนาดว่าวันนั้นนวีหาหนีมาฉลองวันเกิดกับครอบครัวไกลถึงพัทยา ณัฐนันท์ก็ยังไม่วายโทรศัพท์มานัดหมายให้เธอไปทานข้าวเย็นที่บ้านกับ

หล่อนในสัปดาห์หน้าจนได้ อีกทั้งยังขอให้เธอไปงานแต่งงานลูกชายผู้บริหารของบริษัทที่หล่อนทำงานอยู่เป็นเพื่อนอีกต่างหาก แม้ว่านวีญาจะพยายามปฏิเสธแทบเป็นแทบตาย แต่ทำที่สุดแล้วก็ไม่ว่างานทูลูกตื้อของเพื่อนรักได้ จึงเผลอหลุดปากรับคำออกไปอย่างไม่มีทางเลือก...

"เจ้!"

นวีญาที่กำลังคิดหนักเรื่องฉันทน์นั้นก็ถึงกับสะดุ้งเฮือกเพราะเสียงแหลมๆ ของน้องสาวที่เพิ่งผลึกประตูเข้ามาในห้องพัก

"อะไรของเธอยายว่า ตกใจหมด!"

"คุณอาร์ตีพักอยู่ห้องข้างๆ เรา ว่าเพิ่งเห็นเขาเดินหายเข้าไปในห้องนั้น!"

"คุณอาร์ตีไหน"

"..."

"ใครอะ"

"เจ้!" นลินถลิ่งตาทำหน้ายักษ์ใส่ "อะไรเนี่ย ก็เพิ่งแหกปากบอกว่าเขาเป็นเนื้อคู่อยู่ป่าวๆ ไม่ทันไรลืมแล้ว!"

"อ้ออ้อ..."

สีหน้าที่บ่งบอกว่านึกออกแล้วของพี่สาวทำเอาคนเป็นน้องกลอกตามองจนลูกตาแทบปลิ้นไปอยู่ตรงท้ายทอย

"เขาอยู่ห้องข้างๆ เราจริงดิ"

"จริง แล้วที่สำคัญนะ พี่คนที่เพิ่งเข้าไปในห้องนั้นกับเขา ก็เป็นคนที่ว่าสนิทด้วยมากๆ เลย"

"มันนับบุพเพสันนิวาสชัดๆ เธอไปจัดการให้พี่เดี๋ยวนี้เลยนะยายว่า"

"ใจเย็นก่อนเจ้ บุพพงบุพเพอะไร"

"มันก็ต้องเป็นเพราะว่าพี่กับเขามีวาสนาต่อกันแน่ๆ นะสิ สถานการณ์มันถึงได้เป็นแบบนี้ ความบังเอิญมันมีในโลกเสียที่ไหน"

"นี่ก็คิดเข้าข้างตัวเองตลอดเลยนะ"

"ก็ถ้าคิดแล้วมันแฮปปี้ พี่ก็ต้องคิดไว้ก่อนแหละ"

นลินค่อนพี่สาวขยับหนึ่ง แต่ก็ยังอุตส่าห์ช่วยคิดแผนการอย่างเต็มใจให้ความร่วมมือ "เอางี้ดีกว่า...ว่าจะโทรหาพี่กร...พี่คนที่กำลังอยู่ในห้องพักกับคุณอาร์ตนะ แล้วหาทางให้เขาชวนเราออกไปหาอะไรดื่มที่บาร์ข้างบน..."

นรียามองน้องสาวด้วยความตั้งใจจัดๆ "เอาเลย!"

"เจ้หิว...เจ้ดูมีความอยากได้ผู้ชายจนตัวสั่นเลยนะรู้ตัวไหม ยิ่งกับมีผีแรดๆ มาเข้าสิง ตกลงน้ำมันเจ้หิวตัวจริงรีเปลา่เนี่ย"

"ก็ตัวจริงนะสิ แต่ว่าเป็นเจ้เวอร์ชั่นเจอเนื้อคู่"

สีหน้ายิ้มๆ ของพี่สาวซึ่งดูออกยากเหลือเกินว่าพูดเล่นหรือจริงจังทำเอานลินทำหน้าพิลึก...ออกอาการคล้ายจะกระอักเลือดก็ไม่ใช่ จะอยากอาเจียนก็ไม่เชิง หรืออาจจะทั้งสองอย่างรวมกัน...

"แต่ว่าเดือนอีกทีนะเจ้ ว่าอย่าได้แสดงท่าที 'อยากได้จนตัวสั่น' ให้คุณอาร์ตเห็นอย่างเด็ดขาด บอกได้เลยว่าถ้าเขาจับได้หรือล่วงรู้ความคิดเจ้เข้าล่ะก็...เจ้ต้องกินแห้วสวรรค์!"

"นี่ก็พูดยังกับว่าถ้าพี่แอบรอดแล้วจะได้กินเขาแทนแห้ว"

นลินหัวเราะคิก "มันก็คงไม่ได้กินหรอกเจ้ แต่อย่างน้อยเจ้ก็อาจมีเวลาได้ใกล้ชิดเขานานขึ้นโดยที่เขาไม่รู้ปั้งหนีไปตั้งแต่แรกใจ ไหนๆ ก็รับปากว่าจะช่วยแล้ว น้องก็ต้องลุ้นเจ้ให้ถึงที่สุดสิ"

"แม่นางฟ้าคนดีของพี่" นรียาพูดพลางมองน้องสาวด้วยสายตาซาบซึ่งใจ "พี่สัญญาว่าจะแอบให้ตลอดรอดฝั่ง จะไม่มีทางโป๊ะให้เขาจับได้เด็ดขาด!"

พอคนเป็นพี่สาวรับปากรับคำเป็นมั่นเป็นเหมาะเช่นนั้นแล้ว นลินก็ตั้งสติใคร่ครวญแผนการและทบทวนบทพูดของตัวเองต่ออีกหน่อยก่อนจะกดโทรศัพท์ถึงวรากร โดยสร้างทำเป็นโทรไปขอคำปรึกษาเกี่ยวกับเรื่องการเรียนและเรื่องงานของเธอ เนื่องจากเธอกำลังจะสำเร็จการศึกษา

ในปีการศึกษานี้ จากนั้นก็พยายามชวนเขาไปนั่งดื่มที่บาร์ ซึ่งวารากรก็รับ
ตอบรับด้วยยิ้มเสียงยินดีและเต็มใจอย่างยิ่ง

"พี่क्रमากับคุณอาร์ตี้ไปลาคะ เมื่อคำว่าเจอคุณอาร์ตี้ตอนไปกินข้าว
ร้านแถวนี้"

"นั่นแน่ ที่แท้ก็อยากเจอไอ้ต้นนี่เอง" วรากรแฉอย่างรู้ทัน แต่ก็ไม่ได้
คิดอะไร เพราะชินกับการเป็นหนุ่มเนื้อหอมของอชิระอยู่แล้ว เขาเป็น
คนไม่คิดมาก จึงเห็นว่าการที่มีอชิระเป็นตัวล่อสาว ๆ ให้เข้ามาหา นั้น
นับเป็นการดีกับเขาเสียอีก เพราะจากสถิติที่ผ่านมา...สุดท้ายแล้วผู้หญิง
ทุกคนก็จะถอดใจเพราะความหยิ่งของอชิระแล้วหันมาทางเพื่อนรอบตัว
อชิระแทนเสมอ

"ถ้าเราชวน...คุณอาร์ตี้จะยอมไปด้วยไหมคะ"

"เดี๋ยวพี่ลองชวนดูก่อนละกัน นี่ก็นั่งคุยกันเบื่อกัน อยู่พอดี เอาเป็นว่า
อีกสักยี่สิบนาทีเจอกันนะครับ"

วรากรบอกก่อนจะตกลงกันถึงจุดนัดพบแล้ววางสายไป แม้จะยัง
ไม่แน่ใจว่าอชิระจะไปด้วยหรือไม่ แต่แค่นี้วิยาก็ตื่นเต้นแทบตายแล้ว

"รู้ไหมเจ้หวี พอดีด้วยจริงๆ เจ้อาจจะไม่ชอบพี่เขาก็ได้"

"ทำไม่ล่ะ"

"ตอนแรกวาก็ดึงคุณอาร์ตี้แบบเงินนี้แหละ เพราะแรกๆ เขาก็อัยยาศัยดี
และให้ความเป็นมิตรไปทั่ว แต่พอเอาเข้าจริงมันไม่ใช่แบบนั้น เพราะ
ตัวตนเขาทั้งหยิ่งทั้งถือตัวแล้วก็เย็นชาสุดๆ ยิ่งว่านี่พอเจอฤทธิ์คุณชาย
เข้าไปหลายๆ ดอกเข้า ความหล่อพี่เขาก็ค่อยๆ ลดลงจนเลิกตั้งไปเลย"

"นิสัยเขาแย่นขนาดนั้นเลยหรอ"

"มันก็บอกไม่ถูก เจ้ต้องเจอกับตัวเองก่อน"

จริงๆ แล้ววิยาก็ไม่ถึงกับนึกไม่ออกว่าสิ่งที่นลินพูดเป็นอย่างไร
เพราะมันก็เห็นได้ชัดอยู่แล้วว่าแท้จริงนี่อชิระไม่ใช่คนที่มียัยยาศัยใจคอ

น่ารักมากนัก...อย่างน้อยก็กับเธอ เพียงแต่ตอนนี้เธออาจจะกำลังหลงใหล
ได้ปลื้มในตัวเขามาก ก็เลยตื่นเต้นดีใจกับการที่จะมีโอกาสได้รู้จักกับเขา
จนแกลังทำเป็นไม่รับรู้ไม่เข้าใจในมุขมลบททั้งหมด...

"ตอนที่เจอกันตอนฝึกงาน เขาก็ไม่ได้อะไรกับว่านะ แต่พอรู้ว่า
ว่าชอบเขาเท่านั้นแหละ คุณชายแผลงฤทธิ์ใส่ไม่ยั้งเลย เข้าไปฝึกงาน
ได้ไม่ทันไรเขาก็ส่งว่าไปอยู่บ่อบำบัดน้ำเสียซึ่งมันเหม็นมากกก...ซึ่งจริงๆ
คือว่าก็ไม่ได้จำเป็นต้องไปเรียนรู้งานส่วนนั้นเลยสักนิด แถมยังถูกบังคับ
ให้อยู่เป็นอาทิตย์"

ตอนนั้นพอเธอพยายามต่อต้านการถูกเขาส่งตัวไปอยู่บ่อบำบัดน้ำเสีย
ของโรงงาน อธิระก็ให้เหตุผลกับเธอด้วยท่าทางจริงจังอย่างเป็นทางการว่า...
'เรียนพูดต้องทำได้ทุกอย่าง คุณเป็นนักศึกษาฝึกงาน มาที่นี้นอกจาก
จะเพื่อเรียนรู้งานแล้วก็ต้องเรียนรู้เรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมด้วย
ดังนั้นคุณควรเข้าใจเกี่ยวกับงานบำบัดน้ำเสียเอาไว้'

"แต่พี่ว่ามันก็ถูกของเขาอะ ไม่เห็นจะร้ายกาจตรงไหน เธอจะได้
เรียนรู้งานทุกอย่างเลยใจ"

"เหรออ..." นลินส่งสายตาและท่าเสียงแตกดันเป็นเชิงประชด
ใส่พี่สาว "อย่ามาเข้าข้างผู้ชายมากกว่าน้องนะจ๊ะ ถ้าโดนแบบว่าบ้างเจ้
จะพูดไม่ออก จำที่ว่าเป็นช่วงฝึกงานตอนนั้นได้ไหม มันก็เป็นเพราะว่า
โดนพี่เขาแกลังนี่แหละ มีอย่างที่ไหน...จิกใช้ให้เดินเข้าๆ ออกๆ ระหว่าง
ห้องเตรียมวัตถุดิบกับห้องปรุงอาหารทั้งวัน ห้องหนึ่งเย็นยังกับขั้วโลกเหนือ
อีกห้องก็ร้อนยังกับแกนโลก พอว่าไม่สบายเขาก็ไม่เห็นจะสนใจใยดี เหมือนจะ
สมน้ำหน้าด้วยซ้ำ เขาจงใจทำเพื่อให้เราเข็ดขยาดแล้วจะได้เลิกชอบเขาซะที
เพราะรำคาญ คนอะไร...หน้าตาดีแต่ใจดำซะมัด"

"ก็เขาคงลำบากใจมากที่เห็นเธอชอบเขา เลยอยากให้ออกไปเลย"

"เนี่ยแหละว่าถึงได้เป็นห่วงเงินก็ ระวังตัวไว้ให้ดีเถอะ เพราะถ้าเขารู้ว่า เจ๊แอบชอบล่ะก็... มีหวังต้องโดนเขาแบนตลอดชีวิตไม่ต่างจากว่าแนนอน!"

ตลอดเวลาที่นั่งร่วมโต๊ะกับอชิระและวรากรที่บาร์บนชั้นดาดฟ้าของที่พัก ระดับห้าดาวริมหาดแห่งนี้ นลินก็แอบขำเล็งไปทางพี่สาวด้วยความที่งุนงงที่สุดขีดเป็นระยะ ถ้าหากเธอไม่เคยเห็นหรือได้ยินนวินยาพรำรำพันถึงอชิระด้วยความหลงใหลได้ปลื้มมาก่อนล่ะก็ เธอเองก็คงดูไม่ออกจริงๆ ว่าพี่สาวตนรู้สึกอย่างไรต่อเขา ไม่มีอะไรให้จับสังเกตได้เลยแม้แต่นิดเดียวว่าหล่อนแอบมีใจให้ผู้ชายตรงหน้าอย่างจริงจังฟังลึกมากกว่าสองเดือน ดังนั้นจึงมั่นใจได้เลยว่าอชิระเองก็ย่อมไม่มีวันดูออกเป็นแน่แท้

"เจ๊... เจ๊แอบเก่งมากกก"

นลินกระซิบคำชมกึ่งแค้นในสีหูพี่สาวอย่างเหลืออดเหลือทน ทำเอาอีกฝ่ายต้องรีบขยับเท้าเหยียบเท้าเธอที่ได้โต๊ะอย่างรวดเร็ว หากสีหน้าของหล่อนกลับหาได้เปลี่ยนแปลงไม่ ยังคงดูเฉยเมยไร้อารมณ์เสมือนคนที่โดนผีในใจบังคับปามาด้วย ทั้งที่หล่อนคือคนเจ้ากี้เจ้าการให้เธอวางแผนเรื่องนี้เองแท้ๆ นลินยอมรับว่าเกิดมาก็เพิ่งจะรู้ว่าพี่สาวตัวเองเจ้ามารยา และมีมุขร้ายกาจชนิดนี้ซุกซ่อนอยู่ เธอสงสัยเหลือเกินว่าความสามารถดังกล่าวมันเพิ่งผุดขึ้นมาจะทันหันเพราะอาณาภาพของความรัก หรือจริงๆ แล้วมันเป็นมารยาที่ค่อยเล็มเกวียนตามธรรมชาติของนวินยาถิ่นแน่ แต่พอเห็นแบบนี้ก็พลอยตื่นตื้นไปด้วย จนอยากจะช่วยผลักดันให้นวินยาได้ใกล้ชิดกับอชิระอย่างจริงจังมากขึ้นไปกว่านี้ แล้วมารอดูว่าหล่อนจะโป๊ะแตกโดนเขาจับได้เมื่อไหร่

"คุณนวินไม่สนุกเลยหรือครับ นั่งเงียบอยู่คนเดียว สงสัยโดนน้ำว่าบังคับให้มาเป็นเพื่อน" วรากรทักยิ้มๆ

นวินยาหันไปยิ้มเก๋ๆ ให้เขา ใครจะรู้ว่าจริงๆ เธอตั้งใจเดินตึกตัก

จนอกแทบระเบิด ทั้งที่เตรียมใจมาแล้วอย่างดีว่าจะต้องมานั่งมองหน้าอชิระอย่างใกล้ชิดแบบนี้ แต่เอาเข้าจริงก็สะกดอาการหัวใจสั่นระรัวของตัวเองเอาไว้ไม่ได้เลย

"ไม่ได้โดนบังคับหรือค่ะ แต่ขอตามมาด้วยเพราะเป็นห่วงน้ำว่า"

"ตอนนี้คุณวิรู้อแล้วใช่ไหมครับว่าผมกับอาร์ตี้ไม่ได้น่ากลัวเลย"

หญิงสาวยิ้มพรางพยักหน้ารับ

"เรียกนางว่าเจ้หวิก็ได้ค่ะพี่ร เดียวนี้ไม่มีใครเรียกเจ้แก้ววิแล้วละ"

นลินพูดพาดหัวเราะ "แต่เจ้ก็ดันไปแนะนำตัวเองด้วยชื่อเก่า ว่าเองยังลืมไปแล้วเลยว่าชื่อเล่นจริงๆ ของเจ้คืออะไร"

"พี่นึกว่าเจ้หวิเป็นแค่ฉายาเฉยๆ อะอีก"

"เพราะหน้าตาขี้เฝ้าท์เธออะ เลยคิดว่าชื่อนี้ต้องเป็นฉายา" นวียามถามเขา

"เปล่าครับ" วรกรรีบปฏิเสธพร้อมเสียงหัวเราะ

"แต่ขี้เฝ้าท์นะค่ะ ถ้าสนิทจะเฝ้าท์เก่ง นี้อย่าสนิทฉันเลยนั่งเงิบงพังทุกคนคุยกันเพลินๆ ดิกว่า"

"แต่ชื่อเจ้หวินี่คงเอาไว้ให้คนสนิทจริงๆ เรียกมั้ง ใช่ไหมครับ"

"ก็แล้วแต่สะดวกค่ะ เรียกชื่อไหนก็ได้ฉันโอเคหมด ถ้าได้ยินคนเรียกแล้วรู้ว่าเป็นชื่อตัวฉันก็ขานรับเองแหละ" เธอบอกเขายิ้มๆ

จากนั้นนวียามก็นั่งเงิบงพังน้องสาวคุยเรื่องงานและเรื่องเรียนของหล่อนกับสองหนุ่มไปเรื่อยๆ จนกระทั่งอชิระเอ่ยปากกับเธอโดยตรงเป็นครั้งแรก

"คุณชอบใส่กรอกหรือครับ"

คนที่เพิ่งตัดใส่กรอกนมวันขึ้นหนึ่งใส่ปากเคี้ยวแล้วกลืนไปหยกๆ เกือบจะล้าล็ก...เธอพยักหน้าตอบเขา "ค่ะ"

"จริงๆ เจ้แกเป็นวีแกนนะค่ะ ปกติจะไม่บริโภคอาหารแปรรูปพวกนี้"

แต่ตอนนั้นมาเที่ยว ก็กินสะเปะสะปะชนิดหนึ่ง แล้ววันนั้นวันเกิดเจ้หิวค๊ะ คุณอาร์ตช่วยแสบปีเบิร์ตเดย์พี่สาวว่าหน้อยสิคะ..."

พูดไม่ทันขาดคำ...แม่สื่อที่เปลออออกนอกหน้าเกินไปก็โดนพี่สาวเหยียบเท้าอีกครั้ง แต่พอซิริก็เอ่ยปากอวยพรเธอด้วยสีหน้าประดับรอยยิ้มเรียบๆ ตามมารยาท

"สุขสันต์วันเกิดครับ"

"ขอบคุณคะ" ทั้งที่คำอวยพรจากเขาทำให้เธอดีใจจนเนื้อเต้น แต่นิยามกลับสามารถกล่าวคำขอบคุณด้วยสีหน้าที่เฉยๆ อย่างไม่หือไม่อือได้เป๊ะมากจนน้องสาวที่เหล่มองอยู่ถึงกับกลัมน้ำเนื้อหน้ากระตุกด้วยความอึ้ง

"วันนี้เจ้อายู่สี่สิบห้าปี...เข้าเบญจเพสพอดีเลยค๊ะ แต่เนี่ย...ทั้งที่อายุน้อยกว่าคุณอาร์ตที่ตั้งสองปี แต่หน้าตาเจ้แก่น้ำไปก่อนล่วงหน้าตั้งเยอะเลย"

นิยามหันไปมองยิ้มหวานๆ ของคนพูดด้วยสีหน้าไม่แสดงอารมณ์แบบคนง่วงนอนอยู่แวบหนึ่ง ทั้งที่ในใจตายาวเหยียด

"แต่ที่ว่าที่ผิดปกติกคือไอ้ตี้มมากกว่านะครับ หน้ามันเด็กเกิน เพราะมันเหมือนแม่มันเง รู้จักไหมครับคุณพิมพ์ภัทรา ภูรินทร์ รายนั้นนะ ปาเข้าไปตั้งห้าสิบกว่าแล้ว แต่ดูยังกับสาวสามสิบต้นๆ ไฮโซเปรี้ยวแซบ หุ่นนี้ไม่ต้องพูดถึง!"

ครั้งเมื่อได้ยินดังนั้น นิยามก็รีบหยิบมือถือขึ้นมาค้นข้อมูลเกี่ยวกับ 'พิมพ์ภัทรา ภูรินทร์' ทันที ก่อนจะพิมพ์พ่ายคนเดียว..."โหยยย...สวยมากกก" ว่าแล้วก็เงยหน้าขึ้นสแกนออกซิระอย่างถี่ถ้วนแบบลิ้มมารยาทอันดีงาม "มิน่า...คุณหน้าตาดีเหมือนคุณแม่เงถึงได้หน้าเด็กแล้วก็หล่อขนาดนี้"

แต่เหนือสิ่งอื่นใด เธอก็ยังไม่ลืมที่จะเก็บความรู้สึกอันลึกซึ้งซึ่งเกินปกติของตนเอาไว้อย่างมิดชิด ท่าที่ชื่นชมที่แสดงออกต่อหน้าเขาจึงดูผิวเผินและเป็นทางการชนิดไร้อารมณ์อย่างหนัก เธอดูเฉยๆ กับเขา ทั้งไม่ชอบและไม่เกลียด...ตั้งนั้นต่อให้อีกฝ่ายฉลาดล้ำโลกแค้ไหนขอซิริก็ไม่มีทางดูออก

แน่นอนว่าเธอมีใจให้

"แล้วตกลงวันเกิดคุณแม่แกลงเดือนนี้ แก่ได้สาวคงไปด้วยรียังวะ
ไอ้ตั๊"

"ยัง"

"แล้วจะเอาใจ เตียวก็ได้โดนบังคับให้ไปกินข้าวกับสาวที่แม่แกลง
เลือกให้อีกหรือ"

"คุณอาร์ตี้จะถูกจับคลุมถุงชนหรือคะ" นลินรีบสอดขึ้นมากด้วยความ
ความอยากรู้อยากเห็นอย่างเปิดเผย

"ครับ แม่เขาเครียดที่ลูกชายหวนความโสดจนถูกสงสัยว่าเป็นเกย์
ขนาดพี่ยังโดนจับผิดว่าเป็นคู่ขาไอ้ตั๊เลยนะ จะไปไหนด้วยกันที่ต้องคิดแล้ว
คิดอีก เพราะถ้าคุณแม่เขาเกิดระแวงขึ้นมาไอ้ตั๊มันก็จะถูกบังคับให้ไปคูตัว
กับลูกสาวเพื่อนๆ คุณแม่ตลอด"

"งั้นว่าขอเสนอตัวไปแสดงละครตบตาคุณแม่ช่วยคุณอาร์ตี้เองคะ"
นลินรีบเสนอตัวอย่างกระตือรือร้นเกินเหตุ

"ไม่เป็นไรครับ" ชายหนุ่มปฏิเสธอย่างไม่เสียเวลาคิดแม้แต่เสียวินาที่

"ทำไมล่ะคะ!"

"ก็ไอ้ตั๊มันกลัวน้องว่าจะกลับมาชอบมันอีกนะสิครับ" วรกรพูด
พลางหัวเราะด้วยความเอ็นดูสาวน้อยที่กำลังผิดหวัง

"งั้น...เอาเจ้หิวไปไหมคะ เจ้แกร็บมือผู้ใหญ่เก่งมาก คุณแม่คุณอาร์ตี้
จะต้องมีอะคะบอกเลย"

พอนลินเสนอออกไปเช่นนั้น อชิระที่นั่งฝั่งตรงข้ามเยื้องกับนวียา...
ก็เลื่อนสายตาไปมองหล่อนอย่างพินิจพิจารณาทันที

"เจ้คิดค่าเสียเวลาไม่แพงหรือคะ คุณอาร์ตี้จ้างสามร้อยนางก็ไปแล้ว
เพราะตอนนี้นางร้อนเงิน...กำลังตงงานอยู่ นะเจ้ ไปเถอะ"

"ผมให้สามพันเลย ไปไหม"

นวียากะพริบตาปริบๆ พยายามวางสีหน้าให้สงบเยือกเย็นเข้าไว้
"คะ...?"

"ห้าพันก็ได้นะ ถ้ากลางเดือนนี้คุณว่างพอจะช่วยผมได้"

"..."

"ไปเถอะน่าเจ้ ช่วยที่เขาหน่อย นะจ้ วันเดียวได้ตั้งห้าพัน ไหนจ้ เดือนนี้
เจ้ก็ว่างทั้งเดือนอยู่แล้ว"

"แต่ว่า...บ้านคุณดูไฮโซออก งานวันเกิดคุณแม่คุณคงอลังการมาก
ฉันไม่มีชุดที่เหมาะสมพอจะใส่ไปงานแบบนี้หรอกคะ"

"ผมจะหาให้"

"เฮ้ยยย...เอาจริงปะเนี่ย" วรากรโพล่งขึ้นมาด้วยสีหน้าที่น่เดินแกมขำ
"วันนั้นคุณวิวจะไม่เจอแม่แกกลมัยับเลยเหอะวะ ก็รู้อยู่แล้วว่าสเป็กลูกสะไภ้
คุณแม่แกต้องเป็นยังไง ถ้าพาคูณวิวไปด้วยล่ะก็ โหยยย ไม่อยากจะนึกภาพ"
พูดแล้ววรากรก็ชะงัก หันไปมองนวียาด้วยสายตาแสดงความขอโทษและ
รู้สึกผิด "ผมไม่ได้จะว่าคุณวิวไม่ดีหรอกนะครับ แต่คุณแม่ไอ้ตั้งเขาเรื่องมาก
จริงๆ แล้วเขาก็จะชอบผู้หญิงสปีชีส์เดียวกับตัวเขาเอง สเป็กลูกสะไภ้
ต้องออกแนวเยอะๆ หรุๆ เลิศๆ ไฮโซเวอร์วังหน่อย..."

"ฉันเข้าใจค่ะ" นวียาเอ่ยยิ้มๆ อย่างข่มความตื่นเต้นเอาไว้สุดชีวิต

"แล้วคุณไปได้ไหมครับ"

ใจจริงคือนวียาตอบตกลงไปตั้งแต่นลินบอกเขาให้จ้างสามร้อยแล้วละ
เพียงแต่เธอยังนึกไม่ออกว่าจะตอบเขาอย่างไรดี...

"คุณจำได้ไหมว่าเราเคยเจอกันมาก่อนครั้งหนึ่ง เมื่อประมาณ
สองเดือนก่อน"

หญิงสาวใจกระตุกทันควันเพราะคำถามทบทวนความทรงจำดังกล่าว
ของเธอ

"เราเจอกันหน้าเซเว่น..."

"อ้อ..."

"จำได้ใช่ไหมครับ"

"คะ จำได้ ที่คุณเข้ามาถามฉันเรื่องแซนด์วิช..."

"..."

"ไม่ใช่สิ เรื่องขนมจีบ...หรือซาลาเปานะ"

"ไส้กรอกครับ" น้ำเสียงของอชิระออกจะเคื่องนิดๆ

"อ้าว...อ้อ...จริงด้วย เรื่องไส้กรอก"

นลินแทบจะกระอักเลือดตายอยู่ตรงนั้นเพราะการแสดงระดับออสการ์สามตัวของพี่สาว ขณะที่ในใจเธอได้แต่คร่ำครวญว่า...เจ้...เจ้ต่อแผลเก่งมากกก...หนูกลัวแล้ววว!

"ตกลงว่าคุณไปได้ไหมครับ วันเกิดคุณแม่ผม"

"กลางเดือนนี้ใช่ไหมคะ น่าจะพอได้นะคะ เพราะคิดว่าน่าจะพอมีเวลาว่าง..."

"งั้น...ขอไลน์กับเบอร์ติดต่อให้ผมหน่อยสิครับ อาทิตย์หน้าผมจะได้นัดพาคูณไปหาชุดใส่ไปงาน"

ณ ตอนที่เห็นเจ้าชายสายหยิ่งและเล่นตัวอย่างหนักแบบอชิระส่งมือถือตัวเองให้นิยามกดหมายเลขโทรศัพท์ของหล่อนให้เขา นลินถึงกับอึ้งมองพี่สาวหน้ามึนของตัวเองด้วยสายตาแสดงความเคารพบูชาเป็นครั้งแรกในชีวิต...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622795.html>